

РЕШЕНИЕ

№ 3428

гр. София, 21.05.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.05.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4064** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на В. А. А., гражданка на И., срещу РЕШЕНИЕ №2017 от 29.03.2019г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ по чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата.

Жалбоподателка твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Визира се, че има формални мотиви, които не съответстват на споделяната бежанска история. Твърди се, че основната причина да напусне И. е религията, която изповядва и християнските ценности, заради които тя и дъщеря ѝ били подложени на тормоз и преследване. С оглед изложеното се подчертава, че са налице предпоставките за уважаване на молбата за закрила вкл. защото, ако се върне ще е изложена на реална опасност от тежки посегателства предвид отношението в страната към християнството. В тази връзка се подчертава и че не е събрана никаква обективна информация за ситуацията в страната по произход като единствено е обсъдена официалната справка от 14.02.2019г. без други източници. Не е разгледана справката от 02.10.2017г., в която е посочено, че „О. изразява загриженост за суровото отношение към религиозните малцинства“, както и са констатирани „произволни арести, тормоз и задържане“ с оглед вярата. Визира се, че

не са съобразени редица решения на ЕСПЧ, препращащи към Женевската конвенция и Протокола към нея. Оспорва се извода на ответника, че след като е напуснала легално страната –не може да има тормоз и преследване като в този смисъл има позоваване на решение №410 от 14.01.2005г. по адм.дело №7653/2004г. на ВАС. С оглед всичко изложено се моли да се уважи жалбата и да се отмени оспореното решение като се върне преписката на ответника със задължителни указания за уважаване на молбата за закрила.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Н., която се позовава и на нови доказателства.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез юрк.Д., изразява становище за неонователност на жалбата. Сочи, че опорващата е потърсила закрила не във връзка с религията си, била е в продължение на 22 години в брак, като разводът ѝ е от 2009г. вкл.10 години след това е живяла в И.. Покръстването ѝ в РБ е целенасочено, поради което се моли да не се кредитират представените в тази връзка доказателства.

Представителят на СГП- изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба рег. №РД09-ВР-957 от 17.12.2018г. В. А. А., гражданка на И., [дата на раждане], с етническа принадлежност-персийка, вероизповедание –шиит, разведена, с ЛНЧ 7000 712 247, които лични данни са установени въз основа на национален паспорт – е поискала предоставяне на закрила.

В опореното решение е посочено, че лицето е напуснало страната легално, със самолет, с дъщеря си през м.11.2018г. вкл. легално от Турция е влязла в РБ. Прието е, че молбата за закрила е мотивирана от факта, че молителката има влошени отношения с бившия си съпруг, както и отношението към разведените жени в И. не е добро. Визирано е, че молителката е направила „неумел опит да представи собствена бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти“, поради което молбата ѝ е отхвърлена като неоснователна. Прието е, че заявените причини са от личен и социално-битов характер. Не се установява да е преследвана, поради етническата си принадлежност или вярата си вкл. е акцентирано на факта, че е напуснала страната легално, което не разкрива страх. Отбелязано е също, че не е имала проблеми, докато е била в И.. Касателно задължането ѝ за три дни през м.07.2018г., за което е споделила, е прието, че не е подала оплакване и самото събитие е 4 месеца преди да напусне страната като дори да се е случило „тя е пребивавала спокойно достатъчно време в родината си.“. Относно твърденията за брат ѝ като политически деец, е прието, че не е изложила конкретни опасения, а само във връзка с бившия си съпруг. Не е кредитирано и представеното свидетелство за водно кръщение, тъй като е визирано, че не е казала към кой клон на християнството принадлежи, кога е възкръснал Х. и т.н. Обобщено е, че съгласно Глава II, §.71 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата към ВКООН –самата религиозна принадлежност не е основание за закрила, поради което се касае за икономически мигрант, а не за бежанец. Относно хуманитарния статут има позоваване на решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-464/07г. за силата на степента на безогледно насилие. Подчертано е, че обстановката в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция.

Констатирано е, че няма въоъжен конфликт в страната и то в такъв интензитет, че да породи безогледно насилие. За да направи изложените констатации ответникът се е позовал и на справка от 14.02.2019г. за положението в И. Почертано е, че на 19.12.2016г. иранският президент Р., видно от съобщение на радио „Свободна Европа“ е подписал Харта за гражданските права, като едно от правата е правото на свободно изразяване на идеите и забрана за преследването им. С оглед изложеното е отхвърлена молбата за закрила в цялост.

Пред съда е разпитан св.А. П., пасторът направил кръщението на жалбоподателката и дъщеря ѝ и работещ с лица от мюсюлманската общност. Споделя, че молителките са запознати с християнските ценности и са ги приели доброволно по негово впечатление вкл. и защото християнството е по-толератна религия. Подчертава, че редовно посещават църквата –поне веднъж седмично. Не отрича, че е знаел, че жалбоподателката е в процедура по закрила. Разказва, че преди години е кръстил шампиона по карате на И. през нощта, защото ако придружаващите са знаели за това е щял да има проблеми, поради изключително суровото отношение на властите към различната религия.

С оглед изложеното е представена и служебна бележка от 13.05.2019г. от пастора П., че лицето редовно посещава сбирките. Представени са и доказателства за регистрация на общността.

В съдебното производство е представено и решение от 04 октомври 2018г. на СЕС по дело С-56/17г. по делото „Ф.“, видно от което т.3 „молителят, който се позовава на преследване, поради мотиви- основани на религията, не е длъжен да подкрепи твърденията си за религиозните си вярвания, да прави декларации, или да представя документи за всички елементи на понятието „религия“. Молителят, обаче трябва да подкрепи тези твърдения с достоверни данни, като представи елементи, въз основа на които компетентният орган може да удостовери истинността на тези твърдения“.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

На първо място се установява, че ответникът по силата на разпоредбата на чл.75, ал.1 от ЗУБ е компетентен да постанови акта.

При издаването е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати в тази връзка съществени нарушения.

Съдът намира, че е неправилен извода на административния орган за липсата на материално-правните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Съдът намира, че са доказани твърденията, че жалбоподателката е преследвана, поради своите религиозни убеждения. Същите са факт след пристигането ѝ в РБ, както и отношението ѝ към християнските ценности, за което съдът кредитира изцяло показанията на св.П. и представените в тази връзка писмени доказателства. Възможността да се покръсти понастоящем, включително след като е в производство по закрила – не изключва възможността да го прави във връзка с убежденията си.

Точно обратното доказва се, защото това действие не е изолирано, а последователно, с оглед и афишираните от страната вкл. по време на интервюто разбирания за живота. В тази връзка съдът споделя довода на защитата, че бежанската история е била преценена едностранно. Още в началото В. А. казва, че е християнка, че е била задържана м.07.2018г. на християнска сбирка, като предполага, че са били тайните служби, поради което и не е подала оплакване официално. Подозира, че вероятно бившият ѝ съпруг я е издал. Споделя и за брат си, който е убит като политически деец, което ѝ попречило да учи в университета и да си намери добра работа. Цялото ѝ семейство е имало проблеми, поради политическата активност и принадлежност на брат ѝ. Отново споделя, че е имала проблеми във връзка с бившия ѝ мъж, но както и първия път, съдът установява, че не това е водещото да потърси закрила, а доколкото има насилствен брак, то безспорно той я е подтикнал да приеме християнската религия. Видно от изявленията ѝ -решението за смяна на религията е дошло естествено, тъй като от исляма е видяла само насилие. При християните, които е познавала –точно обратното е била свидетел на хармонични отношения. Видно от интервюто -знае кой е най-светлият християнски празник, но не знае кога е роден Х., но уточнява, че празникът е бил съвсем скоро преди интервюто, което е на 09.01.2019г..Знае за християнските добродетели- милосърдие, прошка, доброта. Следователно съдът прави извода, обратен на ответника, че жалбоподателката показва добра осведоменост по отношение на християнството. Единствено не знае кога е възкръснал Х., на който факт ответникът е отдал твърде голямо значение. Страната споделя кога и защо е била подтикната към християнската религия, това е основното и водещото в цялото ѝ интервю, а не приключилият ѝ неуспешен брак. С оглед изложеното превратно е била разгледана бежанската история и проблемите за напускане на страната са приети неправилно като битово-социални и лични.

Относно задържането –също не е ясно защо ответникът е приел, че до напускане на страната е минал значителен период от време, както и защо придава необрима презумптивност на факта, че след като легално напуска страната не може да има преследване или опасения от такова. На първо място – едно пътуване изисква определена подготовка и координация предвид това, че жалбоподателката е била и заедно с дъщеря си. Времето от задържането до пътуването около 4 месеца не може да се приеме за значително. Не на последно място- бежанската история изцяло кореспондира с отразеното собственооръчно в разказна писмена форма от лицето от 12.12.2018г. на л.63. Споделила е за брат си и как се е омъжила за съпруга си –той ѝ е посредничил да вижда брат си, но за сметка на това я е заплашил, че ако не се омъжи за него – същата съдба ще имат като брат ѝ и останалите ѝ братя включително и че няма да ги види никога повече. Омъжила се е, но е била подложена на жестоко насилие –била е бита така, че не е можела да се покаже от вкъщи. Дори при един такъв побой по сигнал на съседите са дошли полицаи, разбили са вратата, но са отказали да се намесят, защото било семеен проблем. Твърди, че мъжът ѝ умишлено е катастрофирал с колата от нейната страна, за да я убие, защото е знаел, че не го иска. В действителност споделя, че единствената цел ѝ е била да се спаси от този брак, като накрая е успяла с развода. Никъде не казва, че това е целта да напусне И., макар да визира, че това я е подтикнало към християнската сбирка, на която са били задържани с дъщеря ѝ.

Следователно –лицето чистосърдечно, както и в съдебно заседание споделя за най-голямата болка в живота си-насилствения и жесток брак, който я е обърнал към

християнската религия, но това при внимателен анализ се установява, че не е причината за напускане на страната. Жалбоподателката е решила да приеме нов начин на живот, нова религия и макар и да е била подложено на еднократно задържане, същото на фона на събитията до момента – е било достатъчно да я мотивира да напусне страната, тъй като прагът ѝ на емоционална търпимост е бил изключително занижен. Всичко това се установява от споделеното в писмото от 12.12.2018г. “държаха ни три дни, биеха ни, разпитваха ни....после ни изхвърлиха от колата на нашата улица. В този момента реших, че трябва да продам всичко и да замина...Избягах от целия ужас и отидох да живея при майка си..Чух се с майка ми, тя каза, че са ходили да разпитват..Казали са ѝ, че един ден ще ме намерят и убият“. Никъде лицето не говори за съпруга си, поради което неоправдано ответникът е придал по-голямо значение на същия в бежанската история. Той е факторът, причинил страданията в живота на жалбоподателката, подтикнали я към смяната на религията, но не и причината за напускане на страната.

От друга страна видно от решение на СЕС по делото „Ф.“ –т.82 –не може от молителя да се изисква да докаже религиозните си убеждения, да прави декларации и да представя документи. По логиката на ответника, ако беше отговорила кога е роден точно и възкръснал Х. – щеше да кредитира твърдението ѝ, че е християнка, който подход е повърхностен. Следва да се търси причината към този дълбоко личностен акт, какъвто е смяната на религията и тези причини се намират в живота на жалбоподателката. Посоченото решение по делото „Ф.“ отрича подобно изискване за доказване на религиозната принадлежност. В този смисъл е и т.83 от решението за преценката на преследването по религиозни причини. От друга страна е общоизвестно и установено какво е отношението в И. към последователите на християнската вяра, а именно същата не се толерира. Подобни данни се съдържат и в доклада на л.11, че когато в една църква се проповядва християнство на персийски, както е обикновено –същата се затваря. Като цяло християнската религия се изповядва тайно и последователите ѝ са подложени на натиск.

Следователно съдът приема, че е установено, че жалбоподателката основателно се страхува от преследване, поради своята религия, което е основание за предоставяне на бежански статут по чл.8, ал.1 от ЗУБ. В тази връзка следва решението да се отмени и преписката да се върне на ответника.

За отказа да се предостави хуманитарен статут –се споделят мотивите на ответника. Правилна е констатацията му, че в страната по произход няма въоръжен конфликт, както и няма безогледно насилие. Споделя се позоваването на пълзящата скала, въведена с т.39 на решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г., свързана с това, че когато лицето изтъква основания, свързани с личното му положение, то това намалява вероятността на ситуация на безогледно насилие и реална опасност следваща от самото му присъствие в подобна страна т.е колкото по –способен е молителят да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи му обстоятелства, свързани с личното му положение, толкова по-ниска е степента на безогледно насилие. Следва да се има предвид, че за да се приложи чл.15, б.в от Директива 2004/83 ЕО не само следва да има въоръжен конфликт /външен или вътрешен/, но и трябва да е достигнал толкова висока степен, че да има сериозни основания да се счита, че лицето като се върне самото му присъствие ще го постави в реален риск от заплахата. Подобни данни от справката относно И. вх.№МД 118 от 14.02.2019г. на л.19 не се установяват. Макар да има данни /съобщения/, че правителството е отговорно за произволни и

незаконни убийства и арести без съдебен процес, както и ако има съдебно производство- то се основава главно на самопризнания, взети чрез изтезания. Отбелязано е, че практиката на произволните арести е срещана и през 2018г., въпреки Хартата на правата от 2016г. на президента Р.. Има данни за задържани, изтезавани и притеснявани журналисти и техните семейства, контрол върху висшите учебни заведения, върху събиранията, подтискане на социалните и политическите активисти и опоненти, контрол върху медиите и киното, които са в разрез с излямските ценности и т.н..

От друга страна – видно от решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г. /Е./ - съществуването на тежки и лични заплахи за предоставяне на субсидиарна закрила може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. С оглед изложеното установява се проблемна среда в страната по произход, но това не е достатъчно да се приеме, че са налице основанията по чл.9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Следователно – жалбата е основателна в частта против решението за отказ да се предостави бежански статут и е неоснователна в частта за хуманитарен статут. В частта за бежански статут молбата е следвало да бъде уважена, поради което след отмяната на решението преписката следва да се върне на ответника за това.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 47 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на В. А. А. гражданка на И. срещу РЕШЕНИЕ №2017 от 29.03.2019г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ по чл. 75, ал. 1, т.2 вр. с чл. 9 от ЗУБ, с което е отказано предоставянето на хуманитарен статут.

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №2017 от 29.03.2019г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ по чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 от ЗУБ, с което е отказано на В. А. А. предоставянето на статут на БЕЖАНЕЦ и ВРЪЩА преписката на ответника за произнасяне по задължителните указания в мотивите.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от

съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: